

8. Noví kamarádi

S hlasitým pokřikem se menší hoši vyhrnuli ze sálu.

Viktor se pomalu loudal za nimi.

Přistoupil k němu mladík s dlouhými světlými vlasy.
„Ahoj!“

„Ahoj.“

„Jak se jmenuješ?“

„Viktor. A ty?“

„Štefan. Jsi tady nový?“

„Dá se říct. Přišli jsme sem z Ostravy.“

„Aha. Taky jsi tam chodil do dorostu?“

„Né.“

Během rozmluvy vyšli ven. Tam stál další mladík, asi v jejich věku. Oni tři tu byli nejstarší, ostatním bylo sotva přes jedenáct.

„Tohle je Gimo,“ představoval Štefan. Jmenuje se vlastně Guillermo a je Španěl. Je to ale moc složitý, tak mu říkáme Gimo.“

„Moji rodiče pochází ze Španělska, já jsem se narodil už tady,“ vysvětlil Gimo.

Byl hubený jako prut a hlavu měl porostlou černými kudrnami, takže působil jako protiklad blondáťeho a podsaditého Štefana.

Štefan se teď obrátil ke kamarádovi. „Viktor je tady nový.“

„Ahoj, Viktore! Tys přišel prve spolu s farářem, že?“

„Jo, to jo. Musel jsem... měli jsme si o čem povídat.“

Těm dvěma to zřejmě nepřipadalo ani zdaleka tak divné, jak se Viktor domníval. Pouze přikývli a Štefan poznamenal: „Je to správný chlap. S tím bys mohl krást koně.“

„Krást?“

Všichni tři se rozesmáli. „Však víš, jak to myslím.“

Gimo se zeptal: „Kde bydlíš?“

„Bezová 18.“

„Půjdu kousek s tebou. Ty taky, Štefane?“

„No jasně, mám času dost.“

Nějakou dobu šli vedle sebe mlčky. Pak se zeptal Štefan, jen aby něco řekl: „Budeš po prázdninách chodit do naší třídy?“

„Já nevím, asi.“

„A budeš chodit dál do dorostu?“ zajímal se Gimo.

„Asi jo. Celkem se mi tam líbilo.“

„Věříš taky v Ježíše?“

„No jasně.“

„Já myslím, jestli mu taky doopravdy patříš.“

„Já vím, co myslíš. Farář mi to předtím vysvětlil. Že člověk s Ježíšem mluví. A že ví, že všechno je docela v pořádku mezi ním a Bohem. A že tady pořád je.“

„Přesně. Víš, my tady se Štefanem jsme s tím začali společně na jednom prázdninovém táboře. A pořád se

ho držíme. Pomáháme si navzájem zůstat pevní ve víře. Řešíme společně problémy a tak. A taky se spolu modlíme...”

Štefan doplnil: „Proto taky chodíme do dorostu, i když ostatní jsou trochu mladší. Ale má to svůj význam, držet se pohromadě s jinýma, kteří taky věří v Ježíše.“

„Pro mě je to všechno trochu nový,“ vysvětloval Viktor. „Já jsem se k Ježíšovi doopravdy přidal vlastně teprve dnes odpoledně, když se se mnou farář modlil.“

„No, to teda fakt není moc dávno,“ smál se Gimo. Viktor se taky rozesmál a ztratil při tom poslední zbytek rozpaků. „Jak to je v té básni, co jsme četli ještě v Ostravě: „Moc rád bych byl, když dovolíte...”“

„...tím třetím z vaší party skvělé,“ vpadli oba zbývající.

„Máš zítra čas?“ zeptal se pak Štefan. „Stavím si právě loďku na dálkový ovládání. Mohli bysme ji spolu vyzkoušet.“

„Bezva nápad. Ale můžu akorát dopoledne, protože odpoledne musím plít zahradu.“

„Vy máte zahradu?“

„My ne, dělám to u jednoho starého pána, co bydlí ve mlýně v lese.“

„Á, starý Kalousek. Toho známe. V kostele nikdy nechybí, i když je to pro něho hrozná dálka.“

„Jo, je to docela milý dědula,“ přidal Gimo, „všichni ho mají rádi. Jenom některým připadá dost zvláštní, že bydlí tak sám v lese.“

„Já jsem se s ním seznámil teprve včera,“ vyprávěl Viktor. „Moje sestra se s ním znala, a já jsem si chtěl vydělat pár korun, jenže z toho pak nic nebylo... No jo, to by byla dlouhá historka. Každopádně tam chci zítra odpoledne zajít a pomoci mu se zahradou. On si s ní už sám moc neporadí.“

„Hele, Gimo,“ řekl Štefan. „Neměli bysme taky trochu pomoci? Když jsou ty prázdniny. Je to takový fajn člověk. Nemyslím celý odpoledne, jenom tak hodinku nebo dvě. Na čerstvém vzduchu a v krásný přírodě. A možná bysme ty naše loďky mohli vyzkoušet na rybníčku u mlýna.“

„Nejsem proti,“ řekl Gimo uvážlivě, „jenomže o zahradničení a dobytku nemám ani páru.“

Viktor jeho obavy rozptýlil. „Nevadí. Všechno ti vysvětlím.“

„No tak dobře, to by šlo.“

„Tak ujednáno,“ chopil se slova Štefan. „Sejdeme se před obchodem s potravinami. V kolik?“

„Řekněme v půl třetí.“

„Platí. A kdo má nářadí, vezme ho s sebou. To by bylo, abychom z Kalouskovy zahrady něco neudělali!“